

Zvierací záchranári

Jazvecov zlý deň

Sarah Hawkinsová
Ilustroval Jon Davis

Podľa skutočného príbehu

FRAGMENT

Zvierací záchranári – Jazvecov zlý deň

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Sarah Hawkinsová
Zvierací záchranári – Jazvecov zlý deň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Zvierací záchranári

Jazvecov zlý deň

Napísala Sarah Hawkinsová

Ilustroval Jon Davis

 FRAGMENT

„Akú to chceš hru?“ spýtal sa otec, keď sa blížili do mesta.

„*Ladovú búrku*,“ zaškeril sa Lewis. „Hral som ju u Maddy. Je bombová. Musíš pozbierať všetky hviezdy, aby si nadobudol rôzne superschopnosti. A nepriatelia pritom po tebe hádžu cencúle a snažia sa ťa zmraziť.“

Otec si vzdychol: „Nechápem, prečo nemôžete robiť niečo užitočnejšie. Napríklad čítať knihy.“

Lewis prevrátil očami. Vždy keď mama odišla na obchodné rokovanie alebo k babke

a dedkovi na Jamajku, trávil celý víkend s otcom. Ten ho mal síce rád, no jediné, čo poznal, bola práca, a zdalo sa, že si prial, aby bol v tomto Lewis po ňom!

Mama im včera, skôr než odišla, navrhla, aby šli do mesta a zohnali hru, ktorú Lewis celý ten čas ospevoval. Ibaže otec to všetko kazil.

Lewis si vyložil nohy na palubnú dosku auta a letmo pozrel na otca. Bol vysoký

a chudý rovnako ako on, ale to bolo asi jediné, čím sa na seba ponášali. Lewis sa podobal skôr na mamu. Mal čokoládovú pokožku, tmavé oči a afro účes. Rád chodieval v rifliach a teniskách, zatiaľ čo jeho otec sa obliekal elegantne, a to aj cez víkendy. Otcova pokožka bola bledá a posiatá pehami a vlasy mal hnedé. Lewis vedel, že za slnečnými okuliarmi skrýva svetlomodré oči, ktoré zažiaria, vždy keď sa usmeje. No to sa často nestávalo.

Otec si ho premeral pohľadom. „Nohy!“ okamžite ho zahriakol. Lewis prehnane vzdychol a zložil si ich.

Aspoňže zajtra pôjdu navštíviť dedka. S dedkom, ockovým ockom, bola ozajstná zábava. Vždy rozprával Lewisovi vzrušujúce príbehy z čias, keď slúžil v námorníctve, alebo ako sa hrával so svojím starým anglickým chrtom. Bol asi taký zábavný, ako bol otec vážny.

Dedko niekedy vyzerá ako mladás, kým ocino ako mrzutý starý chlap! pomyslel si Lewis a uškrnul sa.

Keď prechádzali malou veternou cestičkou z oboch strán obkolesenou poľami, stiahol okienko. Slnko jasne svietilo a vzduch zaváňal čerstvo pokosenou trávou a prázdninami. Aj keď sa onedlho mala opäť začať škola, počasie ešte stále nehlásilo jeseň. Lewis mal veru úžasné leto. S mamou navštívili v Cornwalle jeho najlepšiu priateľku Maddy s jej rodinou – mamou a bratom Stephanom. Každý deň spolu chodili na ryby či kraby a vyjedali zmrzlinu. Ocko však s nimi nešiel, lebo nedostal dovolenku.

Lewis hľadel z okna a spomínal na prázdniny. Ako tak premýšľal, zrazu sa mu v očiach zablysko čosi čierne-biele. Voľačo ležalo na krajnici. „Oci, zastav!“ zakričal zo sedadla a celkom sa vyklonil z okna.

„Čo sa deje?“ Otec ihneď zahol ku krajnici. „Si v poriadku?“

„Videl som zviaera,“ hlesol a odopol si pás. „Bolo tam na ceste, možno je zranené.“

„Lewis, tu nemôžeme len tak zastaviť...“ začal otec, no Lewis už otváral dvere.

Uistil sa, že nič nejde, a prešiel cez cestu. Za zaparkovanými autami celkom nehybne ležalo drobné zvieratko.

Len aby bolo v poriadku, pomyslel si Lewis, keď sa k nemu prikrádal. *Bola to mačka či pes?* Malo tmavosivé telíčko a hrubý chvost. Zastal si bližšie. To sivé čudo sa naňho pozrelo a Lewis si zhlboka vydýchol.

Celý jeho chlpatý ňufáčik pokrývali čierne a biele pásiky. Oči malo čierne ako trnky a labky boli tiež čierne, so silnými pazúrikmi.

„Je to jazvec!“ nadšene zavolal Lewis na otca v aute. „Ešte nikdy som jazveca nevidel.“

„Určite má blchy,“ zahriakol ho otec.
„Poďme preč.“

„Nemôžeme len tak odísť.“ Podišiel k jazvecovi bližšie. Bol maličký a vystrašene naňho hľadel svojimi drobnými čiernymi očkami. No len čo sa k nemu Lewis priblížil, stiahol sa pod najbližšie auto a zadnú labku si pritiahol k sebe.

„Aha, oci, je zranený,“ všimol si Lewis.
„Musíme mu pomôcť.“

„Dobre teda,“ vzdychol si otec a Lewis

počul, ako vychádza z auta. Buchol dverami, čo malého jazveca vyľakalo. Skôr než sa Lewis stihol pohnúť, jazvec zaliezol pod neďalekú dodávku.

„Och, nie!“ vzdychol Lewis. „Vyplašili sme ho.“ Kľakol si na zem a nazrel pod dodávku. Jazvec vykukol. „Neboj sa, moja,“ tíšil ho Lewis. „Pomôžeme ti.“

„Lewis, buď pôjdeme, alebo nedostaneš tú novú hru,“ rázne vyhlásil ocko. „Vyjde, keď na to bude pripravený. Je to divé zviera, nie domáci miláčik. A dokonca ani nemôžeš vedieť, či je to samček, alebo samička.“

„Vyzerá ako samička. A čo tam po hre!“ naliehal Lewis. „Musí existovať *niečo*, čo môžeme spraviť. Čo tak záchranná stanica, kam dal dedko Alfieho? Pomáhajú predsa zvieratám, nie?“

„Máš na mysli zvieracích záchránárov?“ spýtal sa ocko. „To vlastne nie je zlý nápad. Počkaj, zavolám im.“

Otec odkráčal späť k autu a Lewis si s úľavou vydýchol. „Budeš v poriadku,“ slúbil vystrašenému zvieratku. Hľadelo naňho a opäť zafunelo noštekou.

Lewis sa poobzeral, čo by mu mohol dať. Zbadal trs trávy a za hrst z nej doniesol.

„No tak, pod' sem,“ chlácholil ho Lewis, ako tak kľáčal na kolenách a držal pod dodávkou dlhé steblá trávy.

Jazvec popočahoval ňufáčikom, oňuchal trávu, ale nevyšiel.

„Pod', daj si,“ prehováral ho Lewis.

No jazvec sa naňho len prekvapivo díval. Lewis skúmal jeho hlávku. Nemohol uveriť, že je tak blízko divého zvieratka. Malo svetlé a bystré oči, akoby rozumelo všetkému, čo mu povedal. Z tmavého ňufáčika mu z každej strany vytrčali pevné biele fúziky. Pásiky po jeho tele boli tak dokonalo rovné, akoby ich niekto namaľoval pravítkom. Bolo nádherné!

„Jazvece nežerú trávu,“ prezradil mu otec, keď sa znovu objavil s telefónom v ruke.

„Živia sa červíkmi, slimákmi a podobnou háveďou.“

„Och,“ vzdychol Lewis, ktorý štvornožky vyliezol spod dodávky.

„Čo povedali zvierací záchranári?“

Otec držal v rukách telefón a ukázal mu ich webovú stránku.

„Volal som na tiesňovú linku a povedali, že vyšlú pracovníka. Záchranná stanica je hneď za mestom. Ani som netušil, že tam sídlia.“

„Vedel som, že nám pomôžu!“

naradostene zvolal Lewis. Znovu si sadol a na jeho prekvapenie si otec kľakol vedľa neho. Obaja nakúkali pod dodávku. Jazvec ich pritom zvedavo skúmal.

„Myslím, že ho začnem volať Trnka,“ rozhodol sa Lewis.

„Trnka?“ prekvapene sa pozrel otec.

„To je pekné meno. Ako si naň prišiel?“